

LA CARN FA CARN

La carn fa carn
el vi fa sang
-com és segura
l'ombra d'Islam!

A l'ombra mate dels meus pruners
l'amiga em renta i em besa els peus.
Oli d'ametlles
oli d'arrels-
naixien ales als meus turmells.
-M'estreny l'amada contra els seus béns.

Àmfora plena
del vi més clar,
del vi més negre
que ha fermentat.

Cap llavi crema com els vermells
de l'amor meva quan dóna el bes.
Tan fina és Ella que em dicta el vers.
-Prenc els seus muscles i el seu coll tens
com una pruna que ara caigués.

S'ou la música
de cent llaüts,
clara i divina
sota els seus rulls.

Terra d'Aràbia, terra corser
d'alta crinera, bridall desfet.
El sol l'encalça, l'amor molt més:
amiga, amiga, no reposem
-un floc ma vida en el teu cabell!

La lluna és bella
si feia el ple:
a ta vorera
no ho fóra gens.

Copa vessada, veire roent
com la pregària de Mohammed,
la meva amada, si el goig la pren
sota les tendes dels meus pruners.
-I el seu somriure, tremir d'estel.

Voltes de marbre
dels seus dos pits,
mesquita blanca
del meu delit

Salvat-Papasseit, Joan. "La carn fa carn"